

Адвокат Срђа Поповић је 10. новембра 2010. године против Војислава Коштунице поднео лажну кривичну пријаву. Пријава је поднета и против других лица, али као познавалац прилика у ДСС и особа која је била на низу положаја у странци, готово две деценије (од 2001. до 2003. члан председништва), ограничићу аргументе само на ону особу за коју поуздано знам да нема никакву улогу у убиству Зорана Ћинђића – Војислава Коштуницу. То наравно не значи да сматрам да су остале особе које је пријавио Поповић, одговорне за оно за шта их тај адвокат оптужује, већ се њима напросто не бавим, због тога што у њихове поступке нисам упућен. Лажно пријављивање је кривично дело а не оно што у пријави против Коштунице наводи Поповић. Адвокат Поповић је приватно, субјективно, сасвим сигуран и поседује потпуну свест да пријављује невино лице, и зна да су тврдње изнете у пријави неистините, не само у субјективном већ и у објективном погледу. Адвокат Поповић је стога поднео лажну кривичну пријаву из политичких разлога и због тога што је сигуран да неће одговарати због кривичног дела лажног пријављивања (сигуран је због тога што је избор судија обављен по партијском кључу, кључу политичких пријатеља адвоката Поповића).

Треба нагласити да се ова кривична пријава подноси са закашњењем од чак девет година, што најбоље потврђује да се ради о политички мотивисаној, а чињенично лажној пријави.

Треба нагласити да се ова кривична пријава подноси са закашњењем од чак девет година, што најбоље потврђује да се ради о политички мотивисаној, а чињенично лажној пријави.

Терен за ову лажну пријаву, која осветљава део политичких разлога за њено подношење, јесте припреман одавно. Скорије, припрема терена се види у интервјуу председника Тадића, датом *Политици* у другој половини октобра, у коме он говори о спремности власти да прекине „континуитет зла дуг две деценије“ оличен и у онима “који су раније подржали протест наоружаних припадника ЈСО у `радним униформама`, у

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

октобарској изјави специјалног тужиоца за организовани криминал Миљка Радосављевића, у вези са протестом ЈСО, „да је дошло до позитивних корака у расветљавању тог догађаја, као и о улози појединих лица у њему“. Разлози за подношење ове лажне пријаве су одавно познати. То је још један очајнички покушај да се Војислав Коштуница доведе у везу са убиством Зорана Ђинђића, тако што ће бити означен као кључно лице политичке позадине овог атентата. Овог пута стекле су се околности да и тренутни режим оличен у Тадићу, ДС-у, ЛДП-у, и цела другосрбијанска камарила којој припада адвокат Поповић, свако из својих разлога, још једном посегну за овом неистинитом, недостојном и неинтелигентном оптужбом . Најновији разлог је вероватно (кажем вероватно, јер ко би поуздано могао да проникне у мотиве екстремиста и петоколонаша?) то што је режим у тешкој кризи, то што ДСС не показује знаке да жели да умре а Коштуница да се повуче, већ представљају једину смислену опозицију којој при томе рејтинг расте.

Због тога се злоупотребљава део несрећне породице Зорана Ђинђића (мајка и сестра, у чије име формално ради адвокат Поповић). Сасвим је сигурно да је адвокат Поповић само један од експонената оних који злоупотребљавају туђу несрећу, неупућеност, лабилност и разумљиве слабости. Да не постоје адвокат Поповић и кругови које заступа, да ли верујете да би мајка и сестра Зорана Ђинђића самоиницијативно поднеле кривичну пријаву против Војислава Коштунице, девет година после протеста ЈСО? Да се ради о злоупотреби туђе несреће сведочи и чињеница да удовица Зорана Ђинђића, Ружица, није поднела никакву кривичну пријаву. Госпођа Ружица Ђинђић није пасивна већ активна личност, која води Фонд Демократске странке и да је желела могла је да се придружи овој пријави или да јој упути подршку.

Сасвим је сигурно да је адвокат Поповић само један од експонената оних који злоупотребљавају туђу несрећу, неупућеност, лабилност и разумљиве слабости.

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

Да се ради о оркестрираном поступку сведочи подужа, муњевита и непотребна изјава министарке правде из редова ДС Снежане Маловић, дата 11. новембра, да „очекује да ће тужилаштво узети у обзир ову кривичну пријаву приликом рада на истрази о политичкој позадини атентата на премијера Зорана Ђинђића“. Поставља се питање на који је начин министарка, која је недорасла својој функцији, а јесте правник, извесно утврдила да је истрага у вези са протестом ЈСО која се збила у новембру 2001. године у било каквој вези са убиством Зорана Ђинђића које се збило марта 2003. године, при чему је цео судски процес у вези са тим атентатом окончан? Поставља се и следеће питање: Ако је у току истрага о политичкој позадини атентата на Зорана Ђинђића, зашто министарка не дозволи да се та истрага неометано одвија, већ политички инструира тужилаштво да повеже две одвојене истраге (уколико се уопште води истрага о протесту ЈСО?) и два одвојена догађаја? Ради се о догађајима који су доживели своје епилоге. И судске (атентат) и политичке (протест ЈСО је решила влада Зорана Ђинђића). Стога је јасно да недорасла министарка политички мотивисано, као кадар ДС, инструира тужилаштво да се бави немогућим послом – да измисли Коштуничину улогу у атентату на Ђинђића. И као на чаробни штапић, министарка упућује тужилаштво на „штоф“ у поднетој кривичној пријави. Ову лажну кривичну пријаву треба озбиљно схватити, без обзира на потпуно одсуство аргумената и чињеница, због околности о којима говорим. Треба знати да ће бити вршен невиђено снажан притисак на тужилаштво, много јачи од министаркиног, да се кривична пријава не одбаци.

У преамбули кривичне пријаве се Коштуници ставља на терет: „Зато што је осумњичени Војислав Коштуница, у то време у својству председника СРЈ и команданта Војске, пропустио да изврши своју уставну дужност из члана 135 став 1 у вези члана 133 став 1 тада важећег Устава Савезне Републике Југославије (Сл. лист СРЈ, бр.1 92) и да као командант Војске предузме кораке да угуши побуну, већ је напротив у јавном иступању на конференцији за штампу (Танјуг, 15. новембар 2001) побуну оправдавао и подстицао неосновано је квалификујући као оправдани штрајк, иако је знао да је припадницима полиције у то време било Уставом забрањено да штрајкују (члан 57, став 3 Устава СРЈ)“.

У образложењу, које представља политички памфлет и препричавање и цитирање изјава из медија, нашироко се (преамбула је на једној страни а образложење на око 30) прича бајка о умешаности Коштунице и ДСС-а у протест ЈСО а тиме, по Поповићу и у убиство Ђинђића. Истина је само једна и једноставна, ни Коштуница, ни ДСС, нису

Пише: Небојша Бакарећ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

умешани ни у протест ЈСО, ни у убиство Зорана Ђинђића. То што су Коштуница и ДСС били политички супротстављени Ђинђићу и ДС-у и то што и данас не прихватају диктат запада јесте једини њихов грех.

. Истина је само једна и једноставна, ни Коштуница, ни ДСС, нису умешани ни у протест ЈСО, ни у убиство Зорана Ђинђића. То што су Коштуница и ДСС били политички супротстављени Ђинђићу и ДС-у и то што и данас не прихватају диктат запада јесте једини њихов грех.

Вратимо се на оптужбу. Она се састоји из две неједнаке тврдње, обе толико очигледно неутемељене, да запањују и готово изазивају парализу одбране од глупости (многе ће ова срамна оптужба навести на закључак да је не треба удостојити одговора, али то представља грешку – оваква оптужба нема утемељење и треба је побити хладно и рационално, тачку по тачку – такође, овакве оптужбе управо и рачунају на то да ће оптуженима бити испод части да одговоре). Прва оптужба се тиче нечињења Коштунице као Председника СРЈ. По Уставу СРЈ Председник СРЈ није био овлашћен да самовољно доноси одлуке, тј. да командује војском. Председник СРЈ је могао деловати само на основу одлука Врховног савета одбране. Толико о члану 135. Члан 133. каже да војска брани сувереност, територију, независност и уставни поредак. У новембру 2001. године нико из Владе Србије није рекао, тј. Влада Србије, под чијом надлежношћу је била ЈСО, као део РДБ, није рекла да су угрожени сувереност, територија, независност и уставни поредак, нити су они заиста и били угрожени. Тадашња Влада Србије на челу са Зораном Ђинђићем је одмах приступила решавању проблема из своје надлежности и убрзо га је и решила. Стога није било разлога ни да се састане ВСО. Стога Коштуница није крив због нечињења, тј. није пропустио да изврши своју дужност. Да је Коштуница тада поступио како данас захтева адвокат Поповић, поступао би неовлашћено, мимо ВСО, мимо Владе Србије и изложио би државу ризицима супротстављања две оружане силе. Уместо тога Коштуница је поступио онако како Устав и закони налажу, уз то и државнички мудро.

Друга, мање битна оптужба, која служи само да би поткрепила ону прву, тиче се једне Коштуничине изјаве дате медијима поводом протеста ЈСО. По извештају Б92, Коштуница је рекао: „Ишло се ка једном разрешењу уз доста околишања и изгубљеног времена, али ипак се ишло ка решењу које води ка смиривању. С друге стране ради се о људима који нису угрозили безбедност државе, осим када је реч о функционисању саобраћаја. Њихов посао је такав да немају друге униформе – они су се појавили у оном што је њихова радна и свакодневна униформа. Да су се ствари решавале раније овог проблема не би било“. Овакву Коштуничину изјаву адвокат Поповић квалификује као кривично дело и „оправдавање и подстицање побуне“. Сасвим је јасно да Коштуница у првом делу

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

изјаве исказује разумевање за потезе Владе Србије и Зорана Ћинђића, а у другом говори о свом виђењу протеста ЈСО, а његов став није представљао ни оправдавање ни подстицање, већ констатовање. И врапцима је јасно да ова изјава не представља кривично дело, нити је спорна на било који начин.

Сам Зоран Ћинђић је на два седницама владе, слично Коштуници, говорио о протесту ЈСО. Стенограми са те две седнице су објављени у НИН-у средином 2007. године и Ћинђићеви ставови о тој теми су добро познати.

Сасвим је јасно да Коштуница у првом делу изјаве исказује разумевање за потезе Владе Србије и Зорана Ћинђића, а у другом говори о свом виђењу протеста ЈСО, а његов став није представљао ни оправдавање ни подстицање, већ констатовање. И врапцима је јасно да ова изјава не представља кривично дело, нити је спорна на било који начин.

На 61. седници Владе Републике Србије, одржаној 11. новембра 2001. године, Ћинђић је рекао:

„Трећа тачка – Влада је прихватила Извештај Министарства унутрашњих послова у вези са испољеним незадовољством јединица МУП-а смештених у Кули, без даљих квалификовања. Значи, прихватили смо Информацију без неког посебног закључка“.

„Министарство унутрашњих послова ће у складу са својим надлежностима донети *као и код рудара*

, у овој земљи су сви кршили законе у изражавању својих протеста.

И рудари, и синдикати и у сваком од тих случајева смо рекли

– хајде да видимо да надлежно министарство нађе неко решење које неће доливати уље на ватру. Имамо довољно времена сутра, ако се ствар заоштри, да реагујемо оштрије (...)

У овом тренутку треба да спуштамо лопту. Не треба да правимо панику. Значи, ово саопштење треба да значи подршку министарству и у принципу *ово је емитовање поруке да је све у реду и да је све под контролом“*.

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

На 62. седници Владе Републике Србије, одржаној 14. новембра 2001. године, Ћинђић је рекао:

„Чим сам се вратио са пута, добио сам позив од организатора ових протеста да посетим њихову јединицу у Кули и да разговарамо о проблему који је настао. Разговарао сам са њима три сата. Ја сам им и дао један предлог, оставио им времена да размисле о томе и очигледно је било да то нису прихватили, јер сам у току ноћи, односно у 3 сата, добио информацију да су они кренули са борбеним колима и возилима ка Београду, али сам у међувремену, из њихових редова добио и информацију да ће то бити миран протест и да се не ради о покушају никаквог државног удара или оружане побуне“.

„Да ли иза тога стоји нека друга позадина и да ли је током тих протеста створена нека друга позадина, то је неко сасвим друго питање. Сигурно да не постоји и да је то незадовољство имало неколико фаза и да се кроз те фазе карактер тих протеста мењао, али ми имамо посла са пропустима у Служби који су озбиљне природе (...)“

„Захтев ових демонстраната, или штрајкача, или протестаната, или како год хоћете да их назовем, јесте(...)“

„Не можемо ми да позивамо увек Владу да решава искрсле проблеме у појединим ресорима, да позивамо председника владе када треба да решимо питање штрајка. Или штрајк рудара, штрајк полицајаца, да председник владе решава штрајк“.

„Пре него што сам у недељу отишао код њих, ја сам то питање поставио и на основу одговора који сам добио од релевантних људи, отишао сам у Кулу. Иначе, не бих никада отишао да разговарам са једном јединицом од 35.000 људи, да сада 100 или 200 људи уцењује и тражи да дође председник владе.“

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

Верујте мојој процени, ово је један међупотез који нама омогућава реорганизацију, која је неопходна, да решавамо ствари. То је као са „Црвеном заставом“ (...)

За мене је то типично јавно предузеће. Ништа није боље стање у „Електропривреди“ Србије, ништа није боље стање у железници, ни у једном јавном предузећу, с тим што они имају специфично средство за рад, али за мене је струја још гори проблем него „црвене беретке“ (...)

Из ових цитата се види Ћинђићево уверење да је држава Србија способна да реши проблем ЈСО, види се да Ћинђић не жели ангажовање Војске СРЈ, јер би то по њему представљало увод у ванредно стање и показало би немоћ његове владе, види се Ћинђићево порицање могућности да иза протеста ЈСО стоје политички противници окупљени око председника СРЈ.

Када говоримо о алтернативама, треба да замислимо ту алтернативу која је најмање повољна за нас, а то је да сутра они заузму аеродром, као што су закрчили аутопут, да дође наређење да неко иде тамо и да их избаци са аеродрома и да то наређење нико не изврши. После тога да се ми обратимо Војсци, јер не можемо међународни аеродром да држимо под блокадом и да то значи увођење ванредног стања и крај. То је врло вероватна опција (...)

Из ових цитата се види Ћинђићево уверење да је држава Србија способна да реши проблем ЈСО, види се да Ћинђић не жели ангажовање Војске СРЈ, јер би то по њему представљало увод у ванредно стање и показало би немоћ његове владе, види се Ћинђићево порицање могућности да иза протеста ЈСО стоје политички противници окупљени око председника СРЈ. Види се да су шефови РДБ Петровић и Мијатовић смењени на Ћинђићев захтев. Из стенограма се види да Ћинђић припаднике ЈСО назива демонстрантима, штрајкачима, протестантима... да пореди тај протест са протестима радника ЕПС, здравствених радника... он говори о ЈСО-у као „о типичном јавном предузећу...“, чији радници „имају специфично средство за рад“.

Када се имају у виду ове речи Зорана Ћинђића, сасвим је јасно да лажна кривична пријава адвоката Поповића, која има за циљ само политички обрачун са Коштуницом, и

Нечастиви адвокат лажно пријављује

Пише: Небојша Бакареџ
уторак, 16 новембар 2010 20:29

као таква је кратковида и непромишљена, оптужује и Зорана Ђинђића, о чему адвокат Поповић сигурно није обавестио своје клијенте, мајку и сестру покојног Ђинђића. Ђинђића адвокат Поповић оптужује и више него Коштуницу, јер је Ђинђић, поред нечињења надлежних до протеста ЈСО, и изјава сличних Коштуничиној, повукао низ потеза који су се показали лошим (постављање Савића и Брацановића у врх РДБ). Наравно, ни Зоран Ђинђић, као ни Коштуница, није овом приликом починио било какво кривично дело, чињењем или нечињењем, нити неком изјавом. Међутим, злонамерни адвокат Поповић и круг око њега, заслепљени жељом да се обрачунају са Коштуницом, не маре што се обрачунавају и са покојним премијером.

Да би човек који је мртав и који не може да се брани био заштићен, треба утврдити ко све стоји у кругу око адвоката Поповића и ко све подржава ове лажне оптужбе, упућене живом Коштуници и мртвом Ђинђићу? Те људе мање-више знамо, али нека се они сами јаве, јер то ионако воле, тј. воле да се потписују у знак подршке разним памфлетима мржње. Као што се адвокат Поповић својевремено потписао испод захтева „светских интелектуалаца“ упућеног Клинтону да се бомбардује Београд.